

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Buletin PAROHIAL

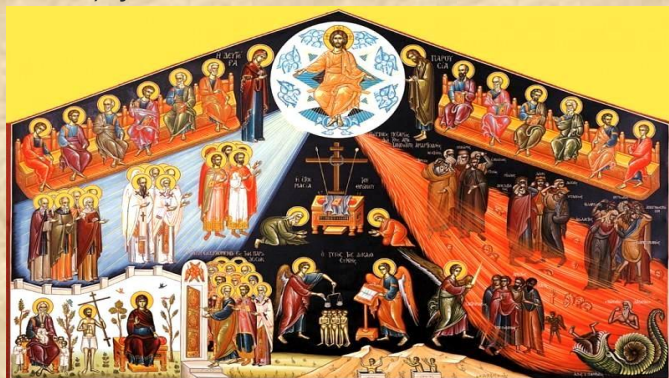
NUMĂRUL: 1/2018

EVANGHELIA

Matei 25, 31-46.

Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngerii cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine?

Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

CUPRINS:

EVANGHELIA

APOSTOLUL

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

SFATURI DUHOVNICEȘTI

ANUNȚURI

APOSTOLUL

Corinteni 8, 8-13; 9, 1-2

Dar nu mîncarea ne pune înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mîncă, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mîncă, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Căci dacă cineva te-ar vedea pe tine, cel ce ai

cunoștință, șezînd la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mînce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mîncare smintește pe

fratele meu, nu voi mîncă în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Iisus Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu întru Domnul? Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Să alegem calea dreptății și a milostivirii

Ca doua aripi, ne înalta mai presus de toată faptura doua năzuințe, cele mai adânci ale noastre: năzuința spre nemurire și năzuința spre dreptate. De când există neamul cel gânditor al oamenilor, aceștia sunt sfâșiati de întrebarea chinătoare: "Ce se savarsește pe pământ? De ce raii o duc bine, iar cei buni, blânzi, liniștiți, sunt prigoniti și suferă?" Această întrebare nu și-a primit încă răspunsul, însă îl va primi – îl va primi când Domnul și Dumnezeu nostru va face Infricosata și Dreapta Sa Judecata. De mii de ani se revărsa neîncetat lacrimile celor necăjiți și împilati, și dacă ar fi să adunăm toate aceste lacrimi și să le varsăm în mări, marile n-ar mai încăpea între tarmurile lor și ar îneca întreg uscatul – iar Dumnezeu ține socoteala tuturor lacrimilor celor ce suferă fără vina. Și câte faradelegi nu s-au savărsit în tot timpul acesta, începând din vechimea cea mai îndepărtată! Sfantul Ioan Teologul scrie în "Apocalipsa" ca a văzut lângă Tronul lui Dumnezeu sufețele celor omorati pentru Cuvântul Dumnezeiesc și a ascultat cum strigau ei către Dumnezeu: "Pana când, Stăpâne Sfinte și Adevărate, nu vei judeca și nu

vei răzbuna sangele nostru?" (Apocalipsa 6, 10). Dar îndelunga răbdare a Domnului este uimitoare, și nouă ni se pare ciudat, de neînțeles, pentru că El nu face încă răzbunare asupra tuturor nelegiuitorilor, de ce răbda raul strigator la cer de pe pământ. Sfantul Ioan Teologul a primit de la Dumnezeu urmatorul răspuns la această întrebare: "Cine e nedrept, sa nedreptateasca înainte. Cine e spurcat, sa spurce încă. Cine este drept, sa facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, sa se sfintească încă. Iată, vin curând și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecaruia după cum este fapta lui" (Apocalipsa 22, 11-12).

Domnul răbda, așteptând Ziua Infricosata despre care a prezis: "Fiul Omului, când va veni, va găsi oare credința pe pământ?" (Luca 18, 8). Dacă sufletul nostru nu răbda ca răufactorii

și să rămână nepedepsiți, iar dreptii să fie totdeauna împilati, asta înseamnă că este neapărată nevoie de nemurire atât pentru cei răi, cât și pentru cei drepti, fiindcă doar așa pot ei primi răsplata veșnică, pe care n-au primit-o în timpul vieții pământești. Oare nu auziți în fiecare zi la Liturghie poruncile Fericirilor: "Fericiti cei ce flămânzesc și Cuvânt de Învățatură insetosează de dreptate, ca aceia se vor satura. Fericiti cei prigoniti pentru dreptate, ca a lor este Împărăția cerurilor. Fericiti veti fi când ca vor ocari pe voi și va vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mintind pentru Mine. Bucurați-vă și va veseliți, ca plata voastră multă este în ceruri" (Matei 5, 6, 11-12)? În cer, în viața veșnică, dreptii vor primi cu mare bucurie răsplata pentru tot ce au suferit în această viață. Judecata lui Hristos va fi într-adevăr infricosătoare, dar ea va fi și dreaptă, fiindcă nu este cu putință să calci nepedepsit legea dragostei și a dreptății. Va fi infricosătoare, fiindcă la ea se vor aduna nenumărați oameni ce au trait pretutindeni, de-a lungul întregii vremi scurse de la întemeierea lumii. Nici dacă ei n-au auzit vreodată vestea cea bună a lui Hristos, după cuvântul Apostolului, nu vor avea îndreptățire, fiindcă natura însăși ni-L arată prin toate ale ei pe

Dumnezeu, si din ea ar fi putut sa inteleaga si sa vada limpede Pronia lui Dumnezeu, ce carmuiește toate. In pericopa evanghelică de astazi ati auzit cum ii va judeca Domnul pe oameni la Infricosata Judecata. El va da rasplata vesnica dreptilor, care au facut totdeauna faptele dragostei si ale milostivirii, si ii va numi blestemati si ii va trimite in focul vesnic pe cei ce niciodata n-au fost milostivi. De ce-i va judeca Domnul pe oameni numai dupa milostivirea sau nemilostivirea lor? Fiindca este cea mai inalta dovada a dragostei si a impreunapatimirii fata de oameni. Dar cine este plin de dragoste, cine face faptele milostivirii? Doar cei care au indragit Dragostea Vie – pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care din dragoste de lume, pentru mantuirea ei, Si-a dat de bunavoie viata in chinuri groaznice pe Cruce ca sa rascumpere pacatele noastre, ca se ne arate calea pe care trebuie sa mergem – calea milostivirii, calea iubirii, calea dreptatii.

In viata sunt doua cai: pe de o parte calea binelui si a dreptatii, pe de alta calea raului si a nedreptatii. Si fiecare alege una dintre ele. In lume si in viata omeneasca totul se petrece dupa legea dezvoltarii neinterupte. Nimic nu ramane neschimbat, totul curge, totul se schimba, dupa cum a spus un intelept din Antichitate. Totul se dezvolta si se perfectioneaza – si daca omul alege calea binelui si a dreptatii si o urmeaza nebanuit, el se perfectioneaza in aceasta directie si devine vrednic sa isi continue dezvoltarea in viata vesnica. Iar daca omul alege calea raului si a nedreptatii, in aceasta viata inima si mintea lui se cufunda tot mai mult in rau si in nedreptate. Prin urmare si in viata vesnica va continua dezvoltarea lui in aceasta directie. Dar unde isi va continua el cufundarea in noianul raului, daca nu in locul cel infricosator, pregatit diavolului si ingerilor lui? Cumplita este soarta pacatosilor nepocaiti! Deci sa alegem calea dreptatii si s-o urmam! Dar

ce inseamna a alege calea dreptatii? Inseamna a implini legea lui Hristos, fiindca toata dreptatea se cuprinde in aceasta sfanta lege dumnezeiasca. Psalmistul David striga astfel catre Dumnezeu: "Dumnezeul razbunarilor, Dumnezeul razbunarilor cu indrazneala a statut. Inalta-Te, Cela Ce judeci pamantul, rasplateste rasplata celor mandri. Pana cand pacatosii, Doamne, pana cand pacatosii se vor fali, vor spune si vor grai nedreptate, vor grai toti cei ce lucreaza fara de lege? Pe poporul Tau, Doamne, au impilat, si mostenirea Ta au apasat-o" (Psalmul 93, 1-5). Insa Domnul, Care intaia data a venit ca Miel la junghiere, propovaduind dragostea, blandetea si milostivirea, Se va scula si va veni a doua oara – va veni ca Judecator Drept, cu nenumarate cete de ingeri, si va face Judecata Sa Infricosatoare. Amin.

Sfantul Luca al Crimei, "Predici", Editura Sophia, Bucuresti, 2010

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Rugăciunile pentru cei adormiți pot scoate un om din iad

O femeie din țară care nu știe ce să facă pentru bărbatul ei, care a plecat nepregătit la Domnul, ar vrea să afle dacă mai poate să-l ajute cumva. Să lăsăm toate în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, că nimic nu se face fără Dumnezeu. I-a luat Dumnezeu bărbatul, Dumnezeu să-l ierte. Acuma ea, fiindcă a rămas în urma lui, îl poate ajuta cu sfintele rugăciuni, cu Sfintele Liturghii, cu parastase, ca să-i scoată sufletul din iad, dacă o fi acolo. Sfânta Scriptură spune că prin sfintele rugăciuni, Sfintele Liturghii și parastase poți scoate un om din iad. De aceea, nu trebuie să deznădăjduim, să socotim înaintea lui Dumnezeu lucru neînțelept că a murit. A murit! Slavă Domnului că a murit, s-a dus acolo unde ne ducem cu toții. Nu există om să nu moară. El s-a dus acolo astăzi, eu am să mă duc, la

sigur, mâine. Nu există așa ceva, că „poate eu n-oi muri”. Se poate ca omul să nu moară? Tot moare. De aceea, să lăsăm toate în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și să-L rugăm ca să ne miluiască și pe noi, și pe aceia care s-au dus dincolo nepregățiți. **Starețul Dionisie – Duhovnicul de la Sfântul Munte Athos, Editura Prodromos, 2009, p. 50**

Pomana pentru cei adormiți – ritual bifat sau milostenie din iubire?

În Biserica Ortodoxă, pomana sau praznicul pentru cei adormiți își are izvorul în vechile agape din trecut. Termenul de „agape” implică ideea de sacrificiu. Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului reprezintă iubirea supremă. Iubirea de Dumnezeu și iubirea față de aproapele sunt coordonatele esențiale ale Bisericii noastre. Prin iubire și milostenie creștinii formează o comunitate aparte. În acest scop există și astăzi tradiția ca după un eveniment (hram, înmormântare, parastas) să se dea de pomana celor săraci mâncare, menținându-se caracterul de mese ale iubirii. Pomana este un act de milostenie ce se face atât pentru ajutorarea celor vii, cât și pentru sufletul morților. Pomana pentru morți o fac cei rămași dintre rude, pentru a mijloci

îndurarea lui Dumnezeu. După înmormântare se sfințește pomana, adică lucrurile ce se dăruiesc celor săraci (mâncare, veșminte, obiecte); slujba specială se numește panihida. Acest ospăț de pomană se dă îndată după înmormântare, apoi se repetă la 3, 9 și 40 de zile, la o jumătate de an, la un an, la 7 ani după moarte, cât și la diferitele momente de pomenire a morților stabilite de Biserică. Dar în afară de pomana ce se oferă săracilor în numele celui adormit, tot pomană se numește darul ce se face celui în nevoie. Se zice adesea în popor: „mi-am făcut pomană și am dat aceluia...”, în sensul că, din milă pentru cel nevoiaș și totodată ca cerul să primească darul, am mai dat ce aveam de prisos. Sfântul Apostol Pavel cere să facem milostenie din iubire, ceea ce este mult mai demn decât cuvântul „pomană”. Pomana uneori indică superioritatea celui ce dă. Vechii evrei făceau deosebire între aceste două dăruiri: pomană și milostenie, și aveau două expresii corespunzătoare: „tzedeka” și „gemiluth khasadim”. „Tzedeka” era ofensatoare. În pomana „aruncată” zdrențarosului de la ușa bisericii nu intră sentimentul creștinesc, dar dacă am dat din iubire, nu de ochii oamenilor, să nu ne lăudăm cu cuvântul „pomană”. Evreii în dispreț spuneau „tzedeka”, dar când făceau mila cerută de lege spuneau: „gemiluth khasadim”, ultimul cuvânt având relație cu cuvântul sfințenie. O astfel de milostenie era în înțeleșul de caritate, înțeleș pe care Apostolul Pavel îl ridică până la înțelegerea de iubire. Pomana este un act de milostenie pe care-l fac rudeniile în amintirea decedatului, pentru a mijloci îndurarea lui Dumnezeu. După înmormântare se sfințește pomana, săvârșindu-se, în unele regiuni, și o sfeștanie. Pomana se face și în sens de milostenie, pentru ca cei prezenți, în rugăciunile lor, să-și aducă aminte de cel adormit, dar mai ales simbolizează cererea către Dumnezeu spre a ușura păcatele celui răposat. Pomană pentru pomenirea morților s-a făcut și se va mai face, dar ele trebuie făcute cu simțul măsurii, adică evitate exagerărilor, devierile de la rostul lor inițial și esențial. De asemenea trebuie să avem grijă cu

cine facem pomană, că adesea săracii nu sunt doar cei care stau la ușa Bisericii, ci și bolnavii de prin spitale, vecinii noștri care trebuie cercetați, toți cei aflați în diferite suferințe și neajunsuri. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea „să transpire bănuțul în mâna voastră până ce faceți milostenie”, în sensul că trebuie într-adevăr să-l căutăm pe cel cu adevărat sărac. Pomana trebuie să aibă, în esență, un caracter de rugăciune către Dumnezeu și de pioasă cinstire a memoriei decedaților, să nu fie prilej de trufie pentru urmași. **Olga Greceanu, Mărturie în cuvânt și chip – vocabular al credinței și vieții spirituale, volumul III, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2011, p. 126**

Iadul - neputința de a-L iubi pe Dumnezeu

Chinul iadului, constând în despărțirea de Dumnezeu cel iubitor și iubit, nu poate consta și într-o ură a Lui. Dar cei din iad nu trăiesc în simțirea iubirii lui Dumnezeu, ci mai degrabă într-o recunoaștere teoretică a faptului că El e iubitor și merită să fie iubit, dar nu-L poți iubi. Neputința de a-L iubi în mod real și recunoașterea că El ar merita să fie iubit și că El e iubitor se unesc în mod paradoxal. Neputința de a-L iubi pe Dumnezeu e cu atât mai chinuitoare cu cât e recunoscut mai demn de iubire. Iar osândirea unora la chinuri nu e un act al lipsei de iubire a lui Dumnezeu, ci constă tocmai în neputința lor de a simți iubirea Lui, neputință pe care și-au pricinuit-o prin lipsa de efort a voii lor de a răspunde cu fapta iubirii Lui. În judecata finală a lui Dumnezeu asupra oamenilor se arată

totuși respectul lui Dumnezeu pentru libertatea omului, a cărui iubire a așteptat-o. Nu Dumnezeu pedepsește pe oameni pentru că L-au jignit, ci se pedepsesc ei înșiși, făcându-se neputincioși de a-L iubi. Dar se pune întrebarea: cum Se împacă atunci Dumnezeu cu suferința lor? Dumnezeu acceptă această stare a lor, pentru că respectă libertatea lor. Avem aci marea taină a libertății omului unită la unii de la o vreme cu neputința lor. Omul adevărat se revelează prin tărie și Dumnezeu îl vrea tare. **(Părintele Dumitru Stăniloae, nota 39 la Sfântul Maxim Mărturisitorul, Scrieri, partea a doua, Editura Institutului**

Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1990, p. 25) Omul gustă moartea prin păcat

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, chipul iubirii. Prin păcat, însă, experimentează moartea. Omul care trăiește în păcat se află din punct de vedere spiritual în afara sinelui. Încearcă să umple golul pe care-l simte înlăuntrul său, vânând plăceri trecătoare, fără să conștientizeze că în acest fel de petrecere își înrăutățește neîncetat situația. Pentru a începe drumul de întoarcere către Casa părintească, omul trebuie să vină întru sine. Atunci constată: într-adevăr am ajuns cu totul în afara sinelui, din moment ce mă hrănesc cu sălbăticia plăcerilor și mă lipsesc de hrana cea mântuitoare („Afară dintru mine m-am făcut, cu tărie hrânindu-mă cu plăcerile, iar mâncării celei mântuitoare depărtându-mă”). Întru sine venind, fiul cel nemântuit, „atâta timp cât făptuia cele păcătoase era afară din sine. Căci acela care nu este stăpânit de rațiune, ci trăiește ca cele iraționale, este afară din sine și nu se află în propria sa avere, adică în propria sa rațiune. Însă când omul acesta va înțelege cine este, în ce mizerie spirituală a ajuns, atunci revine întru sine, devine rațional și vine spre pocăință”. Când risipitorul din parabolă a revenit la cele raționale ale sale, a conștientizat situația în care se afla el însuși, precum și bunurile de care se bucurau robii tatălui său. El însuși, deși

era fiul, primejduia să moară de foame. Argații tatălui său, pentru faptul că se hrăneau cu iubirea divină, se bucurau de plinătatea vieții: erau îndestulați cu pâine. În Casa părintească, „argații”, adică slugile plătite, sunt aceia care prin sudoarea pocăinței și a smereniei recâștigă ca o plată mântuirea. Fiii sunt aceia care se supun poruncilor lui Hristos din dragostea lor pentru Acesta, precum a spus și Domnul: „Cel ce Mă iubește poruncile Mele le va ține” (Ioan 14, 21).
.Arhimandritul Grigorie, Pocăința Fiului și iubirea Tatălui, Editura Cartea Ortodoxă, 2011, p. 42

Fiecare pas spre Dumnezeu este numărat de îngeri

Un bătrân ședea în pustie, departe de orice sursă de apă cam la 12 mile. Și mergând să aducă apă, zi de zi, cu mare oboseală, la un moment dat bătrânul s-a supărat: „Dar de ce e nevoie de această oboseală zilnică? Mai degrabă îmi mut adăpostul lângă apă, ca să nu mai chinui, să nu mai obolesc”. Dar zicând acestea în gândul său, simți prezența cuiva în spate, pe urmele sale. Se opri și îl așteptă pe cel care venea în urma lui. Și l-a întrebat bătrânul: „Cine ești?”.

Iar cel care venea în urmă i-a spus: „Sunt îngerul Domnului și sunt trimis să-ți număr pașii. Și cu cât sunt mai mulți pași, cu atât răsplata Domnului va fi mai mare”. Auzind aceasta, bătrânul își mută

adăpostul și mai departe cu cinci mile de fântână, pentru ca răsplata să-i fie mai mare. **Adrian Alui Gheorghe, Părintele Iustin Pârnu: o misiune creștină și românească, Editura Doxologia, Iași 2013, pp. 219-220**

ANUNȚURI

Părinte slujitor: pr. Ionuț Silvestru ȚURCĂ
Profesor la Seminarul Teologic din Suceava

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Tel: (206) 466 2970
Cel: (206) 739 4546

4202 34th Ave W,
Seattle, WA, 98199